

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie M. O. sędzi Sądu Okręgowego w R.

po rozpoznaniu wniosku obrońcy obwinionej o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Marka Motuka,

postanowił:

wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Obrońca obwinionej wniósł o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Marka Motuka od rozpoznania sprawy, jako że sędzia został wylosowany do rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Tomasza Demendeckiego (sygn. II ZO 14/23), który ma rozpoznać sprawę obwinionej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obwinionej z 10 marca 2023 r. o wyłączenie sędziego SN Marka Motuka stał się bezprzedmiotowy, gdyż Sąd Najwyższy w składzie SSN Marek Motuk postanowieniem z 20 marca 2023 r. pozostawił bez rozpoznania wniosek obrońcy o wyłączenie sędziego SN Tomasza Demendeckiego od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt II ZO 74/22.

Niezależnie należy stwierdzić, iż nie można kwestionować powołania sędziego na urząd. Ustawa stanowi, iż „*Niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu*

wymiaru sprawiedliwości” - art. 29 § 3 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

Ustrój i postępowanie przed sądami określają ustawy – art. 176 ust. 2 Konstytucji RP. Polskie prawo decyduje w tym zakresie, co potwierdził Trybunał Konstytucyjny.

W wyroku z 4 marca 2020 r., P 22/19 orzekł, iż art. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, stosowany odpowiednio na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z 2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Podobnie orzeczono w odniesieniu do podstawy wyłączenia sędziego w procedurze cywilnej - art. 49 k.p.c. *iudex suspectus* (zob. wyroki Trybunału z 23 stycznia 2022 r., P 10/19 i z 2 czerwca 2022 r., P 13/19). Ze względu na zbieżne wzorce konstytucyjnie i obecne zarzuty wniosku argumentacja ta ma odpowiednie zastosowanie na gruncie art. 41 § 1 k.p.k.

Gdy zaś chodzi o prymat prawa europejskiego, to w przypadku konfliktu w tym zakresie między prawem polskim a europejskim (orzeczenie TSUE albo ETPCz), to dla sądu polskiego pierwszeństwo powinno mieć orzeczenie polskiego Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., P 7/20, z 7 października 2021 r., K 3/21, z 24 listopada 2021 r., K 6/21, z 10 marca 2022 r., K 7/21). Oznacza to, że powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, którą wykonuje na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 21 kwietnia 2020 r., Kpt 1/20).

Wskazane we wniosku argumenty nie uzasadniają zatem wyłączenia sędziego od orzekania, na podstawach wskazanych we wniosku – art. 40 § 1 pkt 1 i art. 41 § 1 k.p.k.

[SOP]

(r.g.)